



Arrest

**nr. 57 074 van 28 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 22 november 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 mei 2006 diende verzoeker een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 22 januari 2007 trof de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Het tegen deze beslissing ingestelde schorsings- en annulatieberoep bij de Raad van State werd bij arrest nr. 204.863 van 7 juni 2010 verworpen.

1.3. Op 2 mei 2007 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 29 mei 2007 trof de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.5. Op 19 februari 2008 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

1.6. Op 9 juni 2008 trof de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 23 oktober 2008 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.8. Bij arrest nr. 19 324 van 26 november 2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker in beroep eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 8 januari 2009 verklaarde de Raad van State het tegen voormeld arrest ingediende cassatieberoep niet toelaatbaar.

1.9. Verzoeker ontvangt een attest van immatriculatie geldig van 27 september 2009 tot 28 september 2010.

1.10. Op 19 augustus 2010 wordt de in punt 1.7. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt betekend op 22 november 2010. Deze beslissing vormt het voorwerp van een afzonderlijk annulatieberoep (RvV 63 153, arrest nr. 57 073 van 28 februari 2011).

1.11. Op 22 november 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*"(...) * De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15/12/1980). (...)"*

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Zij betoogt dat verzoeker reeds eerder, namelijk op 8 december 2007, een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg uitgereikt. Verwerende partij stelt dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet werd aangevochten waardoor het definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verwerende partij concludeert dat verzoeker derhalve geen actueel belang heeft bij het aanvechten van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. Met haar betoog gaat de verwerende partij eraan voorbij dat verzoeker blijkens het administratief dossier een attest van immatriculatie ontving, geldig van 27 september 2009 tot 28 september 2010 en dat er slechts een einde gesteld werd aan verzoekers legaal verblijf in het Rijk met het treffen van de bestreden beslissing die betekend werd samen met de in punt 1.10 bedoelde beslissing. Verzoeker heeft derhalve wel degelijk belang om het bevel om het grondgebied te verlaten bedoeld in punt 1.11 aan te vechten.

2.3. Verzoeker verzoekt de Raad in fine van zijn verzoekschrift om hem subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/4, §2 c en 62 van de Vreemdelingenwet, *"van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting."* Verzoeker betoogt tevens dat de bestreden beslissing getuigt van een *"vernederende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M."* en van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt als volgt:

"4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

De verzoeker is afkomstig van de provincie Ghazni.

Deze provincie wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschouwd als geheel onveilig.

Dit blijkt uit de beleidsnota van de Commissaris-generaal met betrekking tot de subsidiaire bescherming voor Afghaanse asielzoekers dd. september 2010 : zie o.a.

[http://www.vmc.be/uploadedFiles/Vreemdeling,erirecht/Wegwijs/verblijfsstatuten/Asiel/CGVS%20bele\)d%20SB%20Afghanistan%2020101011 .pdf](http://www.vmc.be/uploadedFiles/Vreemdeling,erirecht/Wegwijs/verblijfsstatuten/Asiel/CGVS%20bele)d%20SB%20Afghanistan%2020101011.pdf));

(...)

Het CG VS heeft sinds publicatie van de nota "Beleid van het CG VS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers " van februari 2010 de veiligheidssituatie in Afghanistan grondig onderzocht. Rekening houdend met de verslechterde veiligheidssituatie worden de regio 's waarvoor subsidiaire bescherming wordt toegekend verder uitgebreid.

Vanaf september 2010 is het hieronder vermelde beleid inzake subsidiaire bescherming in voege. Het CGVS benadrukt hierbij nogmaals het belang van de individuele beoordeling van elke asielaanvraag waarbij wordt nagegaan of de asielzoeker geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn identiteit, herkomst, nationaliteit, profiel, de aangehaalde feiten, enz. Daarnaast wordt nagegaan of er redenen bestaan tot uitsluiting, bijvoorbeeld omwille van betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid.

Mogelijkheid tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghaanse asielzoekers afkomstig uit:

(...)

ZUIDEN

NIMROZ heel de provincie HILMAND heel de provincie KANDAH AR heel de provincie URUZGAN heel de provincie ZABUL heel de provincie GHAZNI heel de provincie PAKTIKA heel de provincie PAKTYA heel de provincie KHOST heel de provincie"

De verzoeker heeft dus wel degelijk redenen om geen uitvoering te geven aan het bewuste uitwijzingsbevel.

4.3.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoeker alsnog verplicht het grondgebied te verlaten dan schendt deze hiermee het art. 3 EVRM dat de overheid verbiedt een persoon te onderwerpen aan een vernederende behandeling.

Doordat de verzoeker afkomstig is uit een onveilig gebied in Afghanistan is het bestreden uitwijzingsbevel manifest onuitvoerbaar.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan ook moeilijk beweren dat de verzoeker niet verplicht is terug te keren naar zijn land van herkomst aangezien het uitwijzingsbevel hem alleen zou verplichten om het grondgebied van België en van de verdragstaten te verlaten.

De verzoeker heeft buiten Afghanistan enkel in België verbleven zodat hij in geen enkel ander land dan België en Afghanistan een verblijfsrecht had (opgebouwd).

4.4.

De bestreden beslissing is niet in overeenstemming met art. 3 EVRM.

Aangezien de verzoeker afkomstig is uit een onveilig gebied dient aan hem de subsidiaire bescherming te worden toegekend. Hij kan derhalve geen gevolg geven aan een uitwijzingsbevel dat hem blootstelt aan een aantasting van zijn fysieke integriteit."

3.2. In zijn repliekmemorie volhardt verzoeker in zijn middel en ondersteunend betoog.

3.3. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangezien de beslissing getroffen werd door de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en niet door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen

en de Staatlozen in het kader van artikel 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet. Alleszins kan het debat dat heeft plaatsgegrepen over verzoekers asielaanvragen en dat definitief beslecht werd door het in punt 1.8. bedoelde arrest van de Raad niet heropend worden in het kader van huidig beroep.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. Waar verzoeker betoogt dat hij afkomstig is van de onveilige provincie Ghazni in Afghanistan, dient de Raad op te merken dat in de in punt 1.6. bedoelde beslissing gesteld werd *“Dat het onwaarschijnlijk is dat u tot 2005 in Ghazni woonde, wordt bevestigd door uw verklaringen bij de derde asielprocedure”*, en dat na het opsommen van vage en tegenstrijdige antwoorden van verzoeker de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen concludeerde dat *“aan uw recente verblijf in Ghazni geen geloof mag worden gehecht. Gezien de herhaalde vaststelling dat uw beweerde recente verblijf in Afghanistan niet geloofwaardig is, kan de subsidiaire bescherming u niet worden toegekend.”* In het in punt 1.8. bedoelde arrest van de Raad, waarbij verzoeker eveneens de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, werd het volgende gesteld: *“Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn recente afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis van dat land. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.”* Voormeld arrest van de Raad is definitief aangezien het cassatieberoep niet toelaatbaar werd verklaard (cfr. punt 1.8.). Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar een nota van het Commissariaat-generaal aangaande de mogelijkheid tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghaanse asielzoekers afkomstig uit Ghazni en aan de hand hiervan concluderen dat hij *“wel degelijk redenen (heeft) om geen uitvoering te geven aan het bewuste uitwijzingsbevel.”*

3.6. Waar verzoeker opwerpt *“Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoeker alsnog verplicht het grondgebied te verlaten dan schendt deze hiermee het art. 3 EVRM dat de overheid verbiedt een persoon te onderwerpen aan een vernederende behandeling.”*, dient de Raad op te werpen dat uit niets blijkt dat de verwerende partij verzoeker op een gedwongen wijze zal repatriëren naar Afghanistan. Het uitgereikte bevel om het grondgebied te verlaten verplicht verzoeker ook niet om terug te keren naar Afghanistan. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat hij *“buiten Afghanistan enkel in België verbleven zodat hij in geen enkel ander land dan België en Afghanistan een verblijfsrecht had (opgebouwd).”* maar toont dit op geen enkele wijze aan. Te dezen verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.5. waaruit blijkt dat verzoekers beweerde recent verblijf in Afghanistan niet geloofwaardig werd geacht

door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad. De Raad benadrukte dat het "(...) vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit." Verzoeker ligt door zijn eigen toedoen aan de basis van het door hem onuitvoerbaar geachte bevel om het grondgebied te verlaten.

3.7. Op de terechtzitting maakt de raadsman van de verzoekende partij het bewijs over dat zij op 28 december 2010 een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend en dat zij op 7 maart 2011 een afspraak heeft voor een asielinterview op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Gelet op de artikelen 74 en 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gaat de Raad er redelijkerwijze van uit dat verzoeker in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie. Gelet op de afgegeven verblijfsvergunning in het licht van de nieuwe asielprocedure kan de bestreden beslissing niet meer uitgevoerd worden, waardoor verzoekers vrees om teruggestuurd te worden naar Afghanistan bijkomend ontkracht wordt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA